

TOVERITAR

No. 45

Tiistaina, Marraskuun 7 p. — Tuesday, November 7th

1922—Kahdestoista Vuosik.

YHTEISESTÄ RINTAMASTA

Massan alueen tupa-agitaattori Johan Hill oli Maynardissa lokakuun 17, 18 ja 19 päivinä. 19 päivän litana hän puhui co-operativisella haalilla. Puheen aiheena oli, miksi juuri nyt on yhteisen rintaman luominen tärkein ja tarpeen, ja mitkä ovat olleet pääasialliset syyt oikeistolaisien kieltäytymisille yhteisrintamatyöstä.

Puhuja teki kysymyksen muodossa pohjan puheelleen, miksi juuri nyt meille on tärkeintä yhteisen rintaman luominen, tehdessä selkoa seuraavasti: Voidaan joltain taholta tehdä kysymys, miksi emme ole pitäneet tätä yhteisen rintaman luomista niin tärkeinä jo ennenkuin oli tapahtunut kaikenlaiset ristiriitaisuudet. Siitä syystä meille juuri nykyhetkellä on yhteisen rintaman luominen tärkein, koska on olemassa niin paljon erimielisyyksiä ja yhteiskunnallisella luokkataistelunareenalla ilmenee monta eri puoluerhmää, ja kaikilla näillä eri ryhmillä on päämääränsä mihin pyrkii, vaan jokaisen virtauksen, eteenpäin kehityksen, määräävät yhteiskunnalliset olosuhteet. Kapitalistinen yhteiskunta ajautui maailmansodan aikana tilanteeseen, josta sen enää on mahdoton nousta olosuhteita luomaan työväestölle siedettäväksi, sillä työväenluokan taloudellinen asema tulee joutumaan yhä ahitaamalle. Kapitalistinen järjestelmä todella horjuu perustuksissaan siinä määrin, että yhteiskunnallinen vallankumous voi sitä kohdata kehityksen määräämillä hetkellä ja juuri siitä syystä on meidän tärkein ehto saada miljonaiset työväenluokan joukot taistellunsa jouduttamaan kapitalismin kukistumista. Kaikki eri puolueisiin kuuluvat ovat työllisiä, työstä riippuvaisia, ja yhteiskunnallista vallankumousta ei voi suorittaa joku pienempi ryhmä, ja koska kaikki yhteisen rintaman vaatimukset koskevat juuri työllisiä, puolueisiin katsomatta, niin vaatii sen onnistumisen tässä työssä koko maailman työväestövoimien ponnistusta.

Sota syttyi ja teurasti miljoonittain Euroopan työllisiä ja kapitalistinen järjestelmä jäi edelleenkin olemaan. Ja miten kävi näiden ennustajien? He asetuivat nyt, kaikella voimallaan vielä tukemaan tätä kapitalistista järjestelmää. Porvarit nimittivät heitä hallituksen virkapaikoihin ministeriksi y. m., ja koska ei he erään eivät edustaneet työväestöstä, päättivät he yhdessä porvarien kanssa työtä murskaksi työväen vallankumoukselliset järjestöt, joiden puolesta he ennen olivat saarnanneet. Nämä kansan petturit, päästyään hittoon porvarien kanssa, kohdistivat toimintansa työväenjärjestöjen murskaamiseksi paljon raamemmin ja riikemmin kuin mitä niiden kapitalistiset virkalliset olivat tehneet. Sillä itse verisen Villie-keisarin aikana vallankumoukselliset työväenjohtajat, sellaiset kuin Luxemburg ja Liebknecht y. m. säilyttivät edes henkensä. Alnoa tuomio oli linna. Sodan alkaessa piti Liebknecht puheen julkisella paikalla kansalle, miten mielestään sota ja sen avustus imperialismin eduksi on, niin ei Wilhelm Hohenzollernilla ollut uskallusta sanoa sotilaille, että ampukaa tuo, mutta annas olla, kun nousi valtaan miehet, sellaiset kuin Noske ja Vandervelde, niin heti alkoi mitä hirvein kommunistijohtajien jahtti ja teurastus ja yleensä järjestyneiden työväestön valno. Kuinka paljon murhasivat

hallituksen sotilaat spartacusaisten, pakottaen sen toimimaan muita nimiä käyttäen, ja kuinka paljon teurastettiin järjestyneitä työllisiä Ruhrin lakkoalueella juuri näiden sosialidemokraattien hallituksen määräyksistä!

Amerikassa samoihin aikoihin alettiin järjestyneiden työllisten jahti ja hajottelu hallituksen taholta, sillä nämä murskaamiset alettiin kaikissa maissa eri tunnustuksella, kunkin maan olosuhteiden mukaisesti. Amerikassa alettiin kovalla paahinnalla huutaa, "takaisin normaaliin", siitä syystä, että sodan aikana olivat palkat ja elinkustannukset nousseet luomavasti ja tahdottiin nyt saada laskeutuksi palkat mahdollisimman alhaisiksi. Tässä olisi pitänyt tapahtua myös elinkustannusten aleneminen ja ellei näin olisi suhteellista alennusta tapahtunut, olisi kansa käyttänyt tyytymättömyksiä. Hyvittääkseen kansan tyytymättömyyttä, mikä oli jo kohonnut sotakuin vastaan, alkoi kilhoitus "takaisin normaaliin" ja tämä taistelu ei yksinomaan rajoittunut tähän eikä myös päättynyt, vaan työantajajaliton puolesta julkaistiin kirjaa, jota jaettiin niin paljon kuin mahdollista ilmaiseksi, missä vaan sille avautui maaperä. Tässä kirjassa julkaistiin maan työväenjärjestöjen tilastoja jäsenistä, omaisuudesta ja miten paljon näiden kautta oli koottu varoja lakko, y. m. avustuksina. Tällä tahdottiin tuoda ilmi, miten paljon työväen järjestöjen ylläpito maksaa vuosittain ja täten saada järjestymättömän joukon keskuuteen vastemmielisyyttä järjestöjä kohtaan ja innostamaan niiden murskaamiseen. Tässä kirjassa m. m. sanottiin, että Amerikassa ei ole mitään luokkakajakoja, eikä eroavaisuuksia, on vaan hyviä ja pahoja työllisiä ja työantajia; tämä oli hallitukselle myötätuntoista maan muokkavasta avoimen työpaikan taistelun varalta. Hallitus aivan hyvin tiesi sodan aikuisten sydämen seuraukset, kirjistyvän tilanteen ja miten järjestyneet työväestö niihin tulee suhtautumaan. Nyt on nähty, miten tätä avointa työpaikajärjestelmää on toteutettu käytännössä. Esimerkkinä mainittakoon rautateiden lakko, jossa joukot olivat hajanaisia. Hallitus julisti yleisen estetuomion (injunction) ja seuraava askel on, että lakkotapausten sattuessa kuletaan hallituksen sotajoukko lakkopaikoille pakottamaan työlliset pistimillä töihin tai uhraamaan henkensä kapitaalille, huolimat-ta siitä vastaako palkka elämän ylläpitoa.

Siksi juuri Kolmannen Kansainvälisen toimeenpaneva komitea antoi yhteisrintaman taistelujärjestöjen jonka ohjelmaan kuului taistelu avointa työpaikajärjestelmää vastaan, Neuvostohallituksen tunnustaminen ja kauppa-suhteiden avaaminen sekä valtiolisten vankien vapauttaminen. Täten jouduttiin myöskin vetoamaan vanhoihin järjestöihin, sillä tämä oli heidän asialleen sama kuin meillekin. Mutta tämä vanhoihin järjestöihin vetoaminen ei merkinnyt III Kansainvälisestä luopumista periaatteistaan jota Raivaaja muiden kapitalististen lehtien kanssa kilvan huuteli, vaan se merkitsi sitä, että III Kansainvälinen todella katsoo ja taistelee koko työväenluokan etujen puolesta riistäjäloukkaa vastaan. Syy, miksi oikeistolaiset jyrkisti

kieltäytyivät yhteisen rintaman luomisesta, oli siinä, että he hyvin tiesivät mitkä tulisivat olemaan ne seuraukset, jos he laskeisivat kannatusjoukkonsa yhteisrintamatyöhön vastemmistolaisien kanssa. Se olisi ollut heidän lopullinen kukistumisensa työlliset olisivat saaneet kuulla asian todellisen tilan eikä siten kuin Raivaaja sanoo. Pieni esimerkki valaise heidän petollisuuttaan tässä asiassa. Kun yhteisen rintaman julistusteosit annettiin järjestöjen lehtien julkaisuvaksi, tarjottiin niitä myös Raivaajan ja Industrialistin toimituksille julkaisuvaksi lehdistönsä, vaan yksinkertaisesti kieltäytyivät, "tilanpuutteen vuoksi", vaikka ne eivät olisi vieneet montakaan palstatunmaa. Sen sijaan he julkaisivat palstatunmaa parjauksia yhteisrintamaa vastaan, ja vaikka tiesivät asian todellisen tarkoituksen, väristelivät he asian todelliseen luonteeseen, saaden täten vastemmielisyyttä työllisten keskuudessa yhteistä rintamaa vastaan.

Tuli kysymys valtiolisten vankien vapauttamisesta ja mikä merkitys yhteisellä rintamalla on siinä asiassa. Silloin meidän "sadan prosenttilaiset" myöskin kieltäytyivät samoista syistä kuin oikeistolaisekin ja vielä erottivat puolustuslitaan sellaiset vankilassa olevat vangit, jotka hyväksyivät Punaisen Taloudellisen Internationalin, kuten Tanner ja moni muu, I. W. W:n esitaistelija ja mainiten kieltäytymisensä syyksi m. m.

Venäjän valtiolliset vangit, ottamatta ensinkään huomionsa, mikä ero oli tämän maan ja Venäjän valtiollisilla vangeilla, että tämän maan valtiolliset vangit olivat tuomittu sotavastaisen mielipiteensä vuoksi ja Venäjän valtiolliset vangit olivat tuomittu murhayrityksistä ja murhista Neuvostohallituksen päähenkilöitä, Leninä y. m. vastaan ja yleensä vastavallankumousvehkeilyistäin.

Kun otamme tarkastaksemme mikä mies esim. Vandervelde on ollut aikanaan ja onko hänen toimintansa aina kohdistunut rauhallisen sosialidemokratian tehtäviin, niin huomaamme että tämä nyt niin rauhallinen sosialidemokraatti palveli sodan aikana Belgian hallituksen ministerinä, suunnitellen siis yhä uusia uhreja tuottavia keloja, kapitalismin voiteksi. Yhteisrintamasta kieltäytymisellä hän tahtoi hyökätä Neuvostovenäjää vastaan. Nyt kuitenkin on näillä sosialidemokraateilla myös oma yhteisrintama-suunnitelmaansa, jonka ohjelmaan kuuluu, Europan uudelleen rakentaminen ja kansainvälisen lainan hankkiminen Saksalle. Näillä linoilla tahdotaan tukea porvarivaltaa. Samoin on Europan uudelleen rakentamisen laita. Europan tilanteessa jota ei ilman vallankumousta voida uudelleen rakentaa ja siksi siinä tarvitaan järjestyneen työväestön yhteistä rintamaa. Mutta kun nämä herrat ker-

(Jatkoa seuraavalla sivulla).

KANSANLAULU JA SOITTO

Klrf, Hnke Berggren.

Kalkkeä mikä on jaloa, suurta ja kaunistä, nimittäjä moni uskonnokst. Mutta se on väärin. Sitä voisi nimittää ihmisyydeksi mutta sitäkin paremmin taiteeksi ja runoudeksi, sillä runous on ihmiskunnan korkein ja puhtain ilmaismuoto. Unelmamme, rohkeimmat aatoksemme ja mielikuvituksen ilmeellinen kisailu ovat runoutta. Runouteen meidän on siis kallistuttava, aikakautemme tarvitsee runoutta vaikka sen valitettavasti tukahduttavat koneiden jyske, höyrypihien vihellys, katujen räminä sekä puinteiden syntyttämä epätoivo ja valitus. Mutta runous elää sitenkin. Se ei voi kuolla. Sen puhdistava ilo asustaa sisäisenä vaatimuksena ihmisten rinnossa.

Keskeillä vakavaa järjestelmistyötä köyhälistössä nousee runouden ja soiton tehovoroita. Kokoukset lopetaan "Työväenlauluilla" tai "Internationalilla" samaan tapaan kuin uskonnolliset ihmiset alkavat ja lopettavat kokouksensa virren veisuilla tai hallelujalla.

Linnut laulavat. Ihmiset jäljittelevät lintuja. Paimentyttö kutsuu karjansa laululla, jota kaikki kauas metsään kantaa.

Mutta kukin lintu laulaa äänellään ja kullakin kansalla on omat kansanlaulunsa, innoista ja elävästi olemista pulppuilevina. Metsät, kosket, vuoristot, järvet, ilmasto, tavat ja tottumukset — kaikki ne antavat mielikuvituksen toiminnalle muotoja.

Aurinkoisessa Italiassa kajahtelee laulu mandoliinilla tai kitaran säestämänä kisailevana, karkeloivana. Vakava pohjoismaainen sentu loi kansanlaulun pohjajäsenenä. Ne kajahtelevatkin, nuo kansanlaulumme, niin surmivoittoisina. Rakkaus on melkein aina kirsivä, on joku huomauttanut. Kyyneleitä tipahtelee naurun seasta, jos se milloin ilmoille ilmasekse. Ne

ovat kokoonpantuja synkeän metsän varjostossa, koskien kohoissa, kuvaten kansan sisäistä olemusta..... Suomalainen laulunelto on ehkä surmivoittoisempi kuin meidän (ruotsalainen). Sanotaanhan suomalaisten vanhimmissa lauluissa:

"Soitto on suruista tehty, murhista nuovaeltu, koppa päivästä kovista, emäpuu ikipoloista."

Sen vuoksi eivät kulu ilosiveleet, vaan ainoastaan värähtelevä surmelisyys.

Venäläiset ovat samoin kuin virolaiset ja liitiläiset, laulavaa kansaa. Slaavilaisilla heimoilla on suunnattoman runsaasti kertomahuluja.

Venäjän kansa, joka tsarivallan synkeinä aikoina ei saanut koulustuvistusta, sai laulujen avulla hukana tietoja maastaan ja sen historiasta. Sen vuoksi on kansanlauluilla siellä ollut suurempi merkitys kuin muissa maissa.

Ja ketkä ovat kirjoittaneet nämä kansanlaulut? Kansanlaulujen erikoispiirteensä onkin se, että niiden tekijät ovat tuntemattomia.

"Valla taidetta, vaatimattomia ja nimettömiä", kirjoitti ruotsalainen kirjailija Geijer, lisäten — joka ilsi eittämättömästi myös koskee venäläistä kansanlaulua. —

"Näin kiirivät vaatimattomat laulun sävelet, jotka eivät ole kenenkään mutta silti kaikkien, ympäri, suusta suuhun, sydäimestä sydämeen yhteisten surujen, toiveiden ja miustojen ääniä; tuntemattomia mutta jokaiselle niin omaisina, vuosisatoja vanhoja, mutta silti vanhentumattomia pysyneinä, sillä ihmisydän, joiden historiaa ne meninaisin viivahduksin kertovat, on kuitenkin kaikki-aikoina pysynyt samana."